

ELİMDE BİR BUKET ÇİÇEK

Şadi Kocabaş

- İstiklal Caddesi'nin nostaljiye kapalı, motorlu araç trafiğine açık olduğu; İstanbul'un birkaç noktasında ve Taksim-Tünel arasında bir zamanlar emek vermiş şeker kırmızısı, sevimli tramvayların müzede, hayatın cıvıltılı kalabalığına karışmanın özlemiyle beklediği yıllardı. Üniversiteden yeni mezun, çiçeği burnunda bir yönetici adayı olarak işe başladığım, Galatasaray Lisesinin yanı başındaki beş katlı binadan öğle aralarında birkaç arkadaşla birlikte yemek yemek için çıkar, yemekten sonra da kısa bir gezinti fırsatı bulur, caddeyi her defasında ilk kez görüyormuş gibi büyük bir keyif içinde turlardık. İstiklal Caddesi'nde dolaşmak, başka herhangi bir caddede gezinmeye benzemezdi.

Anıtın paralelindeki trafik ışıklarının yeşile dönmesini sabırsızlıkla bekleyen peş peşe, tampon tampona yığılmış çok sayıda otomobilin arkasından, önünden, arasından, Çiçek Pasajı'nın olduğu karşı tarafa geçerken yanı başımızda iki ihtiyar kadın belirdi. Ellerindeki meyve, sebze dolu poşetlerle ve ağır, yorgun adımlarla karşıya geçmeye çabalıyorlardı. Kupkuru ve zayıf elleri kollarından kopmak üzereymiş gibiydi.

Arkadaşlar bir hamlede karşıya geçtiler. Yükünü taşımakta zorlanan teyzelere yardım etmek istedim. Sevindiler. Birlikte karşıya geçtik. Duayla karışık teşekkür ettiler. İki kızkardeş olduklarını, Yeşilçam Sokağı'nın hemen arkasında oturduklarını söylediler. Poşetleri evlerine kadar taşıyabileceğimi söyledim. Arkadaşlardan izin istedim, onlar yemek yemek için bir restorana girdiler. Ben de kadınlarla birlikte evlerine kadar gittim. O bakımsız görünüşlü, eski Rum evlerinden biri. Binanın giriş kapısına kadar

geldik. Dairelerinin en üst katta olduğunu ve asansör de bulunmadığını öğrenince beş katlı binanın en üst katına kadar ben önde, onlar peşimde çıktık. Kapıyı açtılar. Eldoris ve Karisa teyze bir kez daha içtenlikle teşekkür ederken Karisa teyzenin gözlerinin dolduğunu fark ettim. Eldoris teyze “Sizin gibi centilmen bir delikanlıyı bir kahve ikram etmeden bırakmayız, buyurun lütfen” diye rica edince onları kıramadım. Oturma odasındaki antikamsı barok koltuğa oturdum. Eldoris teyze kahve yapmak için mutfığa girdi. Kahve pişirirken de bir yandan Rum aksanıyla, yüksek sesle konuşuyordu. “Biz artık ihtiyarladık evladım. Seksenimi geçtim. Ablam da haftaya seksenyedi olacak.” Başımı kaldırıp odanın içine göz gezdirdim. Duvarda, tam karşımdaki çerçevede sonradan büyütülmüş siyah beyaz bir fotoğraf bana bakıyordu. Ölmüş insanların eski bir fotoğraftan bakmaya devam eden gözleriydi onlar. Bir evde ölmüş bir insanın duvarda asılı duran fotoğrafını görmek oldum olası ürpertirdi beni. Yanılmamışım. Ben sormadan Karisa teyze, fotoğraftaki yanak yanağa durduğu adamın, otuz yıl önce ölen kocası ressam Alekos olduğunu söyledi. Bana Alekos’un duvarlarda asılı diğer yağlı boya resimlerinden övgüyle bahsederken göz yaşlarını tutamadı... “Onu kaybedeli beri ben de yaşıyormuş gibi değilim zaten...”

Kahveleri içerken -içimdeki ürpertinin henüz geçmemesinden dolayı- huzursuzluğum sürdü. Çok eski bir bina. Tuhafıma giden renkler... Eskimiş ve birçok eşya; duvarlarda ölmüş bir ressama ait resimler, evin kesif rutubet kokusu... Bir an önce kalkıp gitmek için hamle yaptım, “Sıkıldınız mı yoksa?” diye iğneleyici bir sözle yüzüme üzülen baktı Karisa teyze. Zorlukla gülümsemeye, sıkılmadığımı ama işe dönmem gerektiğini söylemeye çalıştım. “Büyük sanatkârdı kocam. O öldükten sonra iki oğlum ve kızım da evlenip gittiler. Ben ve Eldoris, bu evde böyle bir başınayız. İki oğlum ve bir kızım da uzun zamandır uğramıyorlar. Eldoris, hiç evlenmedi. Nişanlıydı, deniz subayıydı nişanlısı. Bir kazada genç yaşta ölünce bir daha kimseye bakmadı...” Sohbetin uzayacağını hissedince “Mesaim başlıyor, artık gideyim” diyerek ayağa kalktım. Eldoris teyze, ütülü beyaz gömlek ve vişneçürüğü ipek kravatla tamamlanmış lacivert takım elbisenin içinde çok şık ve temiz görüldüğümü söyledikten sonra sıcacık bir sesle ekledi: “Gelecek salı ablamın doğum günü, sizi de davet ediyoruz. Uzun zamandır uğradıkları yok ama yeğenlerim de gelir belki.” Gülümseyerek izin istedim ve hızlı adımlarla iş yerime yol aldım.

İşe dönünce arkadaşlara olan biteni anlattım. “Bir de doğum gününe çağırdılar, içinde ürperti duyduğunuz bir eve siz olsanız ikinci kez gider miy-

diniz?” diye sordum. “Sana eşlik etmemekle biz ayıp ettik. İhtiyarlar seni sevmişler. Mutlu olurlar, evlatları gibi sıcak bulmuşlar, gitmelisin.” dediler.

Elim boş gidemezdim. Çiçekçiden bir buket taze çiçek aldım. Kapılarını çaldım. “Karisa teyze, doğum günün kutlu olsun. Nice uzun yıllara” dedim ve içeri girmemi istemelerine fırsat vermeden ellerini öpüp dönüyordum ki içeriden biri otuz, öteki kırklı yaşlarda iki iri yarı, tuhaf bakışlı adam çıkıp kapıda, yanımda belirdi. Kuşkulu, meraklı gözlerle bana, elimdeki çiçek buketine baktılar. Eldoris ve Karisa teyzelere “Bu da kim, ne diye gelmiş, ne istiyor?” gibi sorular sordular. Aralarında bir şeyler konuştularsa da anlayamadım. Bir yandan işe dönmek için acele ederken öte yandan, o iri kıyım çocukların merakını gidermek için gelme sebebimi söylemeye çalıştım. “İş yerim çok yakın. Onlarla pazar alışverişinden dönüyorlarken karşılaştık, yükleri ağırdı, onlara yardım etmeye çalıştım. Öğrendim ki bugün Karisa teyzenin doğum günüyümüş. Bir buket çiçekle onu mutlu etmek istedim. Şimdi müsaade ederseniz işe dönmem gerek” dedim. Sert ve öfkeli bakışlarla “Biz Karisa’nın çocuklarıyız. Annem ve teyzemin, iki ihtiyar ve yalnız kadının evine doğum günü kutlamasına gelmek de neymiş? Şimdi gidin ve bir daha da gelmeyin!” deyip kapıyı yüzüme çarptılar. Elimdeki çiçek buketini kapının eşiğine bırakıp neye uğradığını anlayamamış, şaşkın ve bir o kadar da kırgın, binadan çıkıp hızla iş yerime gittim. Ofisin bulunduğu binanın sanat galerisi olarak hizmet veren giriş katında bir ressamın yağlı boya resim sergisi vardı. İçine düştüğüm ruh hâlimden biraz uzaklaşayım diye tablolara dalgın dalgın göz gezdirdim. Çerçevesizden birinde, ressamın öz geçmişi yazılıydı. Yazı, “Günümüz insanının yalnızlık trajedisini ustalıklı tuvale döken ressam...” diye başlıyordu.